

KW 853 2 291

BIJ HET
VROEGTIJDIG AFSTERVEN
VAN MIJN
DOCHTERTJE
SUSANNA BEÄTRIX
FREDERICA.

SLECHTS XVI. DAGEN HET LEVEN GENOOTEN
HEBBENDE;

Op den xxvi. van Sprokkelmaend
M D C C L X X.

B I J H E T
VROEGTIJDIG AFSTERVEN
V A N M I J N
D O C H T E R T J E
SUSANNA BEÄTRIX
FREDERICA.

De Heere geeft en neemt! zijn wil zij steeds gepreczen!

Hij roept U, tedre Spruit! tot Zich in de eeuwigheid!

Aenbiddelijke God! zult Gij de wond geneezen

Van 't ouderlijke hart, dat heete traenen schreit?

Hoe kort doet Gij dat pand, zo gunstrijk ons gegeven,

Voor 't ouderlijk gezicht, en in hunne armen leven!

Hoe

Hoe jaegt mijn angstig hart! . . . o tedre kinderlievde!

Elk trekje, door een stuip, een wreede stuip verwekt,
Was als een scherpe pijl, die mijn gemoed doorgrievde,
En nu . . . zo 't schreiende oog nog eene stuip ontdekt,
Is straks het lieve Wigt ontzield voor 's ouders eogen,
En voor altijd helaes! aen onzen arm onttoegen:

Dan! zwijg o klagend hart! wil in Gods raed niet streeven!

Haer Leven, ja, is kort, doch fel haer smart en pijn:
O God! maek dan een einde aen haer kortstondig leven,
Daer Uw Barmhartigheid haer toch zal gunstig zijn!
Hoe zwaer valt deze Wensch! sterk mij o Hemelvader!
Daer ik, al beevende, U met deze bede nader!

Dan zegt! . . . zal ik zo ras bij U gehoor verkrijgen?

Zijn de oogjes reeds, helaes! van levensglans ontbloot!
Ach! kon mijn wreede mond dien harden Wensch niet zwijgen?
Vertoef! vertoef nog wat, verschrikkelijke dood!
Vertoef! ontzie ons hart! ontzie de zilte traenen,
Die zich om uwe komst een' heeten uitloop baenen!

O Vrucht

O Vrucht van tedre min! aen onzen Echt verbonden,

O Troosteresje van uw Moeders scherpe smart,

Toen hoop en vreugd bij uw geboorte aen 't kraembed stonden!

In ééns, o liefdespruit, zo waerd aen beider hart!

Die doodelijke trek, zo zichtbaer op uw kaeken,

Zal U in korten stond voor eeuwig zalig maeken.

Ik voel Natuur met kracht in mijnen boezem werken,

De Reden kan haer magt niet altijd tegenstaen:

Hoe wordt mijn ziel ontroerd! . . . o Hemel! wil mij sterken!

Ik hoor een zachte snik! . . . mijn Kind! . . . het is gedaen!

Ontzaggelijke Dood! o Oorzaek onzer traenen!

Moest ge U naer 't kraemvertrek zo ras een' doorgang baenen?

Daer ligt dan onze hoop ontzield voor Vaders oogen!

Vergeefs deel ik den rouw, in Moeders ziel geprent!

Vergeefs druk ik aen 't hart de borst, door 't kind gezogen!

Vergeefs maekt Moeders druk zich door geschrei bekend!

Niets is in staet die wond, die hartewond te heelen!

Geen Arts kan eene ziel aen 't Spruitje mededeelen!

Schrei

Schrei dan mijn Wederhelft! schrei, Leven van mijn Leven!

Verligt uw droevig hart door eenen traenenvloed!

Mijn mond, nog buiten staet U troostreën op te geeven,

Leidt U alleen naer Hem, die alles wijslijk doet:

Heeft Hij ons aerdsch geluk op dezen dag verminderd,

Zijn hand is niet verkort, daer niets zijn almagt hindert.

Verligt en troost dat hart, aen 't mijn' zo vast gefloten

Met ketenen van trouw, en zuivre huwlijksmin,

Zoek daer, en in dat pand, het eerst uit ons gesproten,

Zo teër door ons bemind, zoek daer uw troosters in!

Kom hier o eenigst pand! kom laet ons t'zamen werken

Om 't trouwe Moederhart door uw gestreel te sterken.

C. P. C H A S T E L E I N.